

Dr Robert A. Peterson, Teologia właściwa, sesja 8, Syn jest Bogiem i Duch Święty jest Bogiem

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Teologii właściwej lub Boga. To jest sesja 8. Syn jest Bogiem, a Duch Święty jest Bogiem.

Kontynuujemy naszą prezentację boskości Chrystusa, potwierdzając, że Jezus zbawia nas w jedności z samym sobą, przynosi wiek, który nadejdzie, i otrzymuje oddanie należne tylko Bogu, co sprawia, że kwestionuję swoje liczenie. Tak czy inaczej, Jezus zbawia nas w jedności z nim. Zbawienie jest dziełem Boga od początku do końca.

Ojciec planuje to przed stworzeniem, Efezjan 1:4 i 5, 2 Tymoteusza 1:9. Syn dokonuje zbawienia, gdy umiera i zmartwychwstaje, Rzymian 4:25, 1 Koryntian 15:3 i 4. Duch Święty stosuje zbawienie, gdy otwiera nasze serca na ewangelię, Dzieje Apostolskie 16:14. Pan stworzył serce Lidii, aby odpowiedziała na to, co mówił Paweł, 1 Koryntian 12:3. Nikt nie może powiedzieć, że Jezus jest Panem w prawdzie, chyba że przez Ducha Świętego. Trójjedyny Bóg dokona zbawienia, gdy wskrzesi umarłych dla ostatecznego zbawienia.

Rzymian 8:11 przypisuje tę pracę Duchowi. Hebrajczyków 9:28 Synowi. Jak zobaczymy później, Paweł mówi o zastosowaniu zbawienia jako zjednoczeniu z Chrystusem.

Zjednoczenie z Chrystusem to duchowe łączenie wierzących z Chrystusem i jego zbawieniem przez Ducha Świętego. Zjednoczenie z Chrystusem to właśnie to szczególne dzieło. Paweł mówi o zjednoczeniu na dwa główne sposoby.

Po pierwsze, mówi o byciu w Chrystusie. To wyrażenie najczęściej, nie zawsze, najczęściej odnosi się do zjednoczenia z Chrystusem. Po drugie, Paweł mówi o wierzących zjednoczonych z Chrystusem w jego zbawczych czynach, mianowicie jego śmierci, Rzymian 6, 2 do 6. Rzymian 6, 8. Kolosan 2, 20.

Jego zmartwychwstanie, Rzymian 6:4, 5 i 8. Efezjan 2:5 i 6. Kolosan 3:1. Jego wniebowstąpienie, zostaliśmy podniesieni, wstąpiliśmy z nim. Kolosan 3:3. Jego sesja, usiedliśmy z nim w niebie, Efezjan 2, 6. A nawet jego drugie przyjście, Rzymian 8:19. Będziemy mieć objawienie, Kolosan 3, 2. Kiedy Jezus się ukaże, my ukażemy się z nim w chwale.

Zjednoczenie z Chrystusem jest wszechstronnym sposobem mówienia o tym, jak Bóg stosuje zbawienie do nas. Będąc zjednoczeni z Chrystusem, otrzymujemy odrodzenie, Efezjan 2:4 i 5. Usprawiedliwienie, 2 Koryntian 5:21. Filipian 3:9. Będąc zjednoczeni z Chrystusem, otrzymujemy adopcję, Galacjan 3:26 do 29.

Otrzymujemy wytrwałość, Rzymian 8:1 i wersety 38, 39. Będąc zjednoczeni z Chrystusem, otrzymujemy zmartwychwstanie, 1 Koryntian 15:22 i uwielbienie, Kolosan 3:4. Otrzymujemy nowe życie, zbawczą sprawiedliwość, adopcję, wytrwałość, zmartwychwstanie i chwałę, wszystko w Chrystusie, w jedności z Nim. Widzieliśmy, że jedność z Chrystusem jako aspekt zbawienia jest dziełem samego Boga.

To Duch Święty łączy wierzących we wszystkich duchowych osiągnięciach Chrystusa. A ta unia jest wszechstronna, obejmując wszystkie różne elementy, które stanowią zastosowanie zbawienia. Ale w jaki sposób ta unia stanowi argument za boskością Chrystusa? David Wells odpowiada bardzo dobrze, cytuję, mówienie o byciu nauczycielem i uczestniczeniu na poziomie ontologicznym i etycznym w zdolnościach tego nauczyciela byłoby absurdalne, gdyby ten nauczyciel nie był boski, cytuję.

David Wells , *The Person of Christ* , strona 61. Nie ma sensu mówić, że jesteśmy w aniołach Gabriela lub że umarliśmy, zostaliśmy pochowani i wskrzeszeni z apostołem Pawłem. Nie ma sensu mówić, że jesteśmy duchowo połączeni ze zwykłymi stworzeniami, czy to anielskimi, czy ludzkimi.

Miejsce Chrystusa w zbawczym związku jest miejscem zajmowanym wyłącznie przez Boga. Zjednoczenie z Chrystusem jest zatem rozległą i potężną demonstracją boskości naszego Pana. Jezus przynosi wiek, który nadejdzie.

Nowy Testament przeciwstawia obecny wiek, 1 Tymoteusza 6:17, Tytusa 2:12, przyszłemu wiekowi, Marka 10:30, Łukasza 18:30. Obecny wiek, ten pomiędzy adwentem Chrystusa, spogląda wstecz na Stary Testament i naprzód na przyszły wiek, eschaton. Obecny wiek charakteryzuje się złem, Galatów 1:4, duchową ślepotą, 2 Koryntian 4:4 i duchową śmiercią, Efezjan 2:1 i 2. Przyszły wiek charakteryzuje się zmartwychwstaniem, Łukasza 20. Życiem wiecznym, Łukasza 18:30, i bogactwem łaski Bożej, Efezjan 2:7. Mam tutaj złe odniesienie w moich notatkach.

Chcę zobaczyć, czy mogę to szybko poprawić. Tak, mogę. Odniesienie do wieku przyszłego, który charakteryzuje się zmartwychwstaniem, powinno być w Łukasza 20:34-36. Wiek przyszły charakteryzuje się zmartwychwstaniem, życiem wiecznym, Łukasza 18:30, i bogactwem łaski Bożej, Efezjan 2:7. Z punktu widzenia Starego Testamentu, wypełnienie wieków już nastąpiło.

1 Koryntian 10:11, Hebrajczyków 1:2, w tych ostatnich dniach. Hebrajczyków 9:26, zadziwiająco, wierzący żyjący w obecnym wieku doświadczają mocy wieku przyszłego. Hebrajczyków 6.5, obecny przedsmak przyszłych większych błogostawieństw.

Innym kluczowym rozróżnieniem jest to między już a jeszcze nie. Z perspektywy Starego Testamentu, Nowy Testament przedstawia już, spełnienie proroczych przepowiedni w przyjsciu Chrystusa. Niemniej jednak, wraz z już w Nowym Testamencie jest jeszcze nie, rzeczywistość, że wiele prorocत्व ma się jeszcze spełnić.

Wspólne napięcie między tym, co już i tym, co jeszcze nie, przyczynia się do szczególnego charakteru Nowego Testamentu. Przejście z ery Starego Testamentu do obecnego wieku i z obecnego wieku do przyszłego wieku to dzieła samego Boga Wszechmogącego. A jednak jest oczywiste, że w Nowym Testamencie Jezus Chrystus przynosi zarówno to, co już, jak i to, co jeszcze nie.

Czyniąc to, Pismo Święte potężnie identyfikuje Jezusa z Bogiem. Jezus Chrystus przynosi oba wieki. Ewangelie przede wszystkim przedstawiają to, co już i to, co jeszcze nie, jako nadejście królestwa Bożego, obecnego i przyszłego.

Jezus inauguruje królestwo w swoim nauczaniu, ponieważ mówi swoim uczniom, cytuję, wam dano poznać tajemnice królestwa niebieskiego. Mateusza 13:11. Jezus przynosi królestwo w swoich egzorcyzmach.

Jeśli Ja duchem Bożym wypędzam demony, to przyszło do was królestwo Boże. Mateusza 12:28. Jezus, Syn Człowieczy, przyniesie także dopełnione królestwo.

Powróci w wielkiej chwale, zasiądzie na swoim chwalebnym tronie, będzie sądził narody i przydzielał wieczne przeznaczenia. Mateusza 25:41, 46. Tak samo jest w Dziejach Apostolskich.

Tam Jezus, wywyższony do nieba, daje teraz dary pokuty i przebaczenia, jak mówi Piotr: „Bóg wywyższył Go po swojej prawicy jako wodza i zbawiciela, aby dać Izraelowi pokutę i odpuszczenie grzechów”. Dzieje Apostolskie 5:31. Ale czasy orzeźwienia, cytuję, z obecności Pana, są przyszłością.

A przyjdą, gdy Ojciec pošle „zapowiedzianego wam Chrystusa, Jezusa, którego niebo musi przyjąć aż do czasu przywrócenia wszystkiego, co od wieków przepowiedzieli usta jego świętych proroków” (Dzieje Apostolskie 3:20 i 21).

W Listach 2, Jezus przynosi to, co już i to, co jeszcze nie. Bóg Ojciec już, cytuję, wyzwolił nas z królestwa ciemności i przeniósł do królestwa swego umiłowanego Syna, w którym mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów. Zamknij cytaty.

Kolosan 1:13 i 14. Ale nasze zmartwychwstanie nastąpi dopiero wtedy, gdy Chrystus powróci i przeniesie królestwo na Ojca. 1 Koryntian 15:22 do 25.

Ale ten dzień dopiero nadejdzie, kiedy jego królestwo zostanie ustanowione zewnętrznie i wiecznie w nowych niebiosach i nowej ziemi. Wierzący tęsknią za

dniem, kiedy królestwo, cytuję, świata stanie się królestwem naszego Pana i jego Chrystusa. I będzie królował na wieki wieków, Objawienie 11:15.

Fakt, że Jezus przynosi obecny wiek i wiek przyszły, jak również ten już istniejący i ten, który jeszcze nie istnieje, jest żywym dowodem jego boskości. Na koniec, Jezus otrzymuje cześć należną tylko Bogu. Na tle Starego Testamentu, który nakazuje oddawanie czci jednemu żywemu i prawdziwemu Bogu, potępiając jednocześnie wszelką inną cześć, praktyka Nowego Testamentu jest zdumiewająca.

Nadal potwierdza monoteizm, ale również potwierdza, że właściwe i konieczne jest oddawanie czci Jezusowi. Jest czczony, wychwalany w doksologiach, adorowany w hymnach i zwracany w modlitwie. Cztery sposoby, w jakie Nowy Testament pokazuje, że Jezus otrzymuje cześć należną tylko samemu Bogu.

Uwielbienie. Religijne oddanie Jezusowi obejmuje uwielbienie. Po uzdrowieniu chromego, Jezus stawia jego czyny, w tym sąd, na równi z Ojca.

Cytat, Ojciec nie sądzi nikogo, ale cały sąd oddał Synowi, aby wszyscy czcili Syna, tak jak czczą Ojca. Jana 5, 22-23. Jezus zastrzegając na boską cześć dla siebie.

W Jana 9 człowiek niewidomy od urodzenia otrzymuje taki zaszczyt. Jezus przywraca mu wzrok i pyta, czy wierzy w Syna Człowieczego. Kiedy Jezus identyfikuje się jako Syn Człowieczy, człowiek odpowiada: „Panie, wierzę”.

I oddaje mu cześć. Werset 38. Być może najbardziej znanym przykładem czci w Ewangeliach jest przykład Tomasza, który, gdy zmartwychwstały Chrystus ukazał mu się, zawołał do niego, jak napisano w tekście greckim, mój Pan i mój Bóg.

Mówię tak, ponieważ sekty mówią, że Tomasz powiedział coś w rodzaju: „O mój Boże”, jako okrzyk. Dokładniej, Jan napisał, a Tomasz powiedział do niego: „Mój Panie i mój Boże”. Paweł naucza, że pewnego dnia wszyscy pokłonią się przed Jezusem i wyznają Jego panowanie.

Filipian 2:9-11. Tłó w Izajasza 45 jasno pokazuje, że wszyscy się pokłonią, ale ci, którzy nienawidzą Boga, zostaną potępieni, podczas gdy tylko duchowi Izraelici zostaną zbawieni. Izajasz 45:23-25.

Filipian 2:10-11. List do Hebrajczyków 1 naucza, że Ojciec kieruje aniołami, aby czcili Syna. Niech wszyscy aniołowie Boży oddają mu cześć.

List do Hebrajczyków 1:6. Autor mówi o sesji Chrystusa, o jego zasiadaniu w niebiańskim świetle, jak pokazuje otaczający kontekst. Kiedy zwycięski Syn powraca do obecności Boga, w niebie jest wiele czci. Dobrzy aniołowie odnoszą się do Chrystusa nie jako do równego sobie, ale jako stworzenia do swojego Stwórcy.

Oni go czczą. Objawienie mówi również o czci Chrystusa. Jan wprowadza swoje ulubione określenie Chrystusa, baranka, w rozdziale 5 i opisuje cześć.

Jezus jest jak „baranek stojący, jakby zabity”, przed którym aniołowie i ludzie prowadzący, cytuję, upadli, cytuję, w uwielbieniu. Werset 6, 8, werset 8. Zobacz także 4:10. Śpiewają mu pieśń uwielbienia, po czym, w towarzystwie niezliczonych aniołów, wołają, cytuję, donośnym głosem, doksologię do baranka.

Rzeczywiście, powtarzają cześć i przypisują Ojcu i Synowi, cytują, błogosławieństwo i cześć i chwałę i moc na wieki wieków. Objawienie 5:11 do 13. Odkupione istoty ludzkie i dobrzy aniołowie odmawiają bycia czczonymi.

Dzieje Apostolskie 14:11-16, Paweł i Barnaba. Objawienie 19:10 i 22:8 i 9. Aniołowie, przed którymi Jan po prostu upada. Wstań, mówią.

Nawet nie okazujcie nam czci. Jesteśmy współsługami Boga, waszymi. Czcimy Boga.

Ale Jezus jest Panem i słusznie przyjmuje cześć od ludzi i aniołów. Doksologie. Religijne oddanie Jezusowi obejmuje doksologie, czyli liturgiczne oświadczenia chwały i czci.

Piotr pisze, cytuję, wzrastajcie w łasce i poznaniu naszego Pana i Zbawiciela Jezusa Chrystusa. Jemu niech będzie chwała teraz i do dnia wieczności. Amen.

2 Piotra 3:18. Zobacz także Hebrajczyków 13:20 i 21. Objawienie czyni to samo, gdy Jan przedstawia aniołów i ludzi jako chwalejących Chrystusa, krzyczących: „godzien jest ten baranek zabity wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i moc, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo”.

Objawienie 5:12. Tylko Bóg jest przedmiotem doksologii. A w Hebrajczyków 13:20 i 21 oraz 2 Piotra 3:18, tylko Jezus jest chwalony.

Hymny. Religijne oddanie Jezusowi obejmuje śpiewanie hymnów. Paweł nakazuje, abyście byli napełnieni duchem, zwracając się do siebie nawzajem w psalmach, hymnach i pieśniach duchowych, śpiewając i grając melodię Panu z serca.

Efezjan 5:18, 19. Śpiewanie chrześcijańskie jest tutaj skierowane do Pana w odniesieniu do Chrystusa. Hymny są adresowane do Chrystusa, co dodatkowo podkreśla jego boskość.

Modlitwy. Ostatnim dowodem religijnego oddania Jezusowi jest to, że modlitwy są do niego składane w Nowym Testamencie. Religijne oddanie Jezusowi obejmuje modlitwy.

Jezus mówi, cytuję, cokolwiek poprosicie w moje imię, to uczynię, aby ojciec był uwielbiony w synu. Jana 14:13. Proszenie w imię Jezusa oznacza zbliżanie się do ojca z ufnością opartą na dziele Jezusa.

Zobacz Jana 16:23 do 24. Uczniowie mają również pytać samego syna, cytuję, jeśli poprosicie mnie o cokolwiek w moim imieniu, uczynię to. Jana 14:14.

Zarówno ojciec, jak i syn są obiektami chrześcijańskiej modlitwy. To samo znajdujemy w innych księgach Nowego Testamentu. Ludzie modlą się do Jezusa tak, jak modlili się do Boga.

Szczepan, gdy go kamienują, woła: Panie Jezu, przyjmij ducha mego, Dzieje Apostolskie 7:59. Biblia kończy się modlitwą do Jezusa. Po tym, jak Jan zapisuje słowa Jezusa: „Na pewno przyjdę wkrótce”, Objawienie 22:20, dodaje modlitwę do Chrystusa. Amen. Przyjdź, Panie Jezu.

Wniosek. Dwa znaczące historyczne zaprzeczenia boskości Chrystusa zasługują na wzmiankę. Ebionizm i arianizm. Już powiedziałem wam, dlaczego my, profesorowie i emerytowani profesorowie, lubimy te dziwne herezje o ezoterycznie brzmiących nazwach, ponieważ dają nam pracę, skoro nas potrzebujecie.

Ebionizm był żydowskim monoteistycznym zaprzeczeniem, że Chrystus jest Bogiem. Utrzymywał, że podczas chrztu Jezusa Chrystus wstąpił na Jezusa w postaci gołębicy. Pod koniec życia Jezusa Chrystus oddalił się od niego.

W przeciwieństwie do ebionizmu, arianizm powstał w kościele. Ariusz, który zmarł w 336 r., od którego herezja wzięła swoją nazwę, był starszym w kościele aleksandryjskim. Podkreślając absolutną wyjątkowość i transcendencję Boga, zaprzeczał pełnemu bóstwu Chrystusa.

Zamiast tego uważał, że Chrystus, Słowo, Syn, był pierwszym i najwyższym stworzeniem Boga. Ojciec pracował i pracuje przez Słowo. Ale w przeciwieństwie do Boga, Słowo miało początek.

Syn jest różny w istocie od Ojca. Wszystkie te twierdzenia głosił Ariusz z Aleksandrii. Sobór Nicejski w 325 r. słusznie potępił arianizm jako herezję, potwierdzając boskość Chrystusa.

Wyznanie wiary z Soboru Nicejskiego jest powszechnie nazywane nicejskim wyznaniem wiary. Odwiedzamy je raz jeszcze. Wierzymy w jednego Boga, Ojca Wszechmogącego, stwórcę nieba i ziemi oraz wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych.

I wierzymy w jednego Pana Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, jednorodzonego, zrodzonego z Ojca przed wszystkimi wiekami. Światłość ze światłości, Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego, zrodzony, nie stworzony, współistotny Ojcu, przez którego wszystko się stało, który dla nas ludzi i dla naszego zbawienia zstąpił z nieba i przyjął ciało za sprawą Ducha Świętego i Maryi Dziewicy, stał się człowiekiem i został ukrzyżowany za nas pod Poncjuszem Piłatem i cierpiał, i został pogrzebany, i zmartwychwstał trzeciego dnia zgodnie z Pismem, i wstąpił do nieba, i siedzi po prawicy Ojca, i przyjdzie ponownie w chwale, aby sądzić żywych i umarłych, a nie będzie końca Jego królestwu. Nie będę czytał reszty Credo, ponieważ czytaliśmy je wcześniej, a właśnie skończyłem czytać część chrystologiczną.

Kościół słusznie naucza o boskości Chrystusa, ponieważ Pismo Święte tak wyraźnie to czyni. Nowy Testament utożsamia Jezusa z Bogiem. Jezus dokonuje z nim komunii.

Jezus przynosi wiek, który nadejdzie. Jezus otrzymuje cześć należną tylko Bogu. W rzeczywistości Jezus składa świadectwo o swojej własnej boskości.

Nie tworzymy z tego osobnej kategorii, ponieważ przebiega ona przez wszystkie pięć kategorii. Jezus utożsamia się z Bogiem, gdy stosuje do siebie fragmenty Starego Testamentu. Objawienie 1:17 i 18.

Mówi, że wykonuje dzieła Boże. Sąd, Jana 5:22, 23. Wskrzeszanie umarłych, Jana 5:28, 29.

I przypisując ostateczne przeznaczenia, Mateusz 25:31 do 46. Jezus zbawia wierzących, którzy są z nim w jedności. Jan 14:20 i 17:23.

Jezus mówi, że przynosi wiek, który nadejdzie. Mateusza 12:28, 25, 34, 41. I otrzymuje oddanie należne tylko Bogu.

Jana 14:13 i 14. Jana 20:28. Amen i amen.

Wykazaliśmy, że Stary i Nowy Testament wyznają, że jest tylko jeden Bóg. Ponadto przedstawiliśmy argumenty na rzecz boskości Ojca i jeden na rzecz boskości Syna. Pozostaje mówić o boskości Ducha Świętego.

Jak to robimy, powinniśmy krótko wspomnieć, że materiał tutaj jest bardziej skąpy niż ten dotyczący Ojca, który jest wszędzie, a także Syna, który jest również bardzo rozpowszechniony. Znacznie bardziej rozpowszechniony niż bóstwo Ducha. Jak to wyjaśnić? Ponieważ Syn jest Zbawicielem i wierzymy w niego dla zbawienia.

Nie wierzymy w Ducha Świętego dla zbawienia. Duch Święty pozwala nam wierzyć w Chrystusa dla zbawienia i wykonywać specjalne funkcje, ale nie jest Zbawicielem. Nie umarł i nie zmartwychwstał dla nas i nie jest przedmiotem zbawczej wiary.

W biblijnej historii Bóg jest reżyserem i producentem, jeśli wolisz. Chrystus jest gwiazdą, nie Duch. Jesteśmy współgwiazdami, a Duch jest aktorem drugoplanowym, przypuszczam, że powiedzielibyśmy, nie chcąc uwłaczać Duchowi Świętemu, który, podobnie jak Ojciec i Syn, jest samym Bogiem, członkiem Trójcy Świętej na zawsze.

Chwała Panu. Zanim zaczniemy mówić o boskości Ducha i dowodach na to, musimy szybko powiedzieć, że Duch jest, Duch Święty jest osobą, a nie tylko siłą. Pismo przedstawia Ducha Świętego jako osobę, a nie bezosobową siłę.

Duch jest osobowy, co widać po tym, jak ma cechy osobiste, wykonuje osobiste posługi i jest dotknięty jako osoba. Duch ma cechy osobiste. Jest mały problem z moimi notatkami, za który przepraszam.

Elementami osobowości są inteligencja, wola i emocje, a Pismo przypisuje wszystkie trzy z nich Duchowi. Duch ma inteligencję, ponieważ Jezus obiecuje, że Duch będzie mówił przez jego uczniów, gdy będą prześladowani z powodu Jezusa, Mateusza 10:19 i 20. Jezus obiecuje, że po powrocie do Ojca Duch będzie nauczał uczniów, przypominał im o słowach Jezusa, Jana 14:26 i prowadził ich do całej prawdy, Jana 16:13.

Paweł naucza, że tylko Duch, cytuję, zna myśli Boga, 1 Koryntian 2:11. Duch ma wolę, lub wolę, ponieważ chociaż wierzącym powiedziano, aby szukali darów duchowych, cytuję, jeden i ten sam Duch jest aktywny we wszystkich tych darach, rozdzielając je każdej osobie tak, jak ona, Duch, chce, 1 Koryntian 12:11. Duch rozdziela dary duchowe, jak uważa za stosowne.

Duch ma emocje, ponieważ tylko osoby mogą być zasmucone, a Paweł mówi, że Duch może być zasmucony. Ostrzega, nie zasmucaj Ducha Świętego Boga. Zostałeś zapieczętowany przez Niego na dzień odkupienia.

Duch Święty wykonuje osobiste posługi. Duch wykonuje posługi, które wykonują tylko osoby. Tak, to kolejny sylogizm.

Osoby wykonują pewne posługi. Duch wykonuje niektóre z tych posług. Dlatego Duch jest osobą.

Właściwie, pierwsza linijka powinna być taka, że tylko osoby wykonują pewne posługi. Jezus powiedział: Ja poproszę Ojca. On da wam innego doradcę, aby był z wami na wieki, aby był z wami na wieki, Jana 14:16.

Duch utrwała naukę Jezusa, świadczy o Nim i Go uwielbia. On weźmie z Jego umysłu, mówi Jezus, i wam to oznajmi, Jan 16:14. Gdy przyjdzie doradca, którego Ja wam

poślę od Ojca, Duch prawdy, który od Ojca pochodzi, On będzie świadczył o Mnie, Jan 15:26.

On mnie uwielbi, Jan 16:14. Bezosobowe siły nie przekonują ludzi o grzechu, ale Duch tak, jak mówi Jezus. Kiedy przyjdzie, przekona świat o grzechu, sprawiedliwości i sądzie, Jan 16:18.

Paweł również naucza tego samego. Sam Duch, cytuję, wstawia się za nami z niewypowiedzianymi westchnieniami, Rzymian 8:26 . Duch zapewnia nas.

On sam daje świadectwo duchowi naszemu, że jesteśmy dziećmi Bożymi, Rzymian 8, 16. I daje życie, cytuję, litera zabija, ale Duch daje życie, blisko cytuję, 2 Koryntian 3:6. Duchowi Świętemu można bluźnić, Marek 3:29. Okłamać, Dzieje Apostolskie 5:3. Wypróbować, werset 9. Oprzeć się, Dzieje Apostolskie 7:51.

Zasmuceni, Efezjan 4:30. Zgaszeni, 1 Tesaloniczan 5:19. I znieważeni, Hebrajczyków 10:29.

To znaczy, że jest dotknięty, tak jak jest dotknięta osoba. Podsumowując, Duch Święty nie jest bezosobową siłą, ale osobą, którą wierzący znają, jak przepowiada Jezus, Jana 14:17. Znasz Go, ponieważ pozostaje z tobą i będzie w tobie, Jana 14:17.

I jest on osobą, z którą mamy społeczność, cytuję, łaska Pana Jezusa Chrystusa i miłość Boga i społeczność Ducha Świętego niech będą z wami wszystkimi, 2 Koryntian 13:13. Położywszy fundament, aby potwierdzić, że Duch jest osobą, a nie tylko siłą, jest on potężną osobą, silną osobą, ale nie jest on tylko siłą. Jest on osobą, która jest potężna, między innymi.

Teraz potwierdzamy nasz główny punkt: Ojciec jest Bogiem, Syn jest Bogiem, a Duch Święty jest Bogiem. Duch Święty jest osobą, nawet osobą boską. On jest Bogiem.

Bóstwo Ducha, nie tak widoczne jak bóstwo Chrystusa z powodów już wspomnianych, jest jednak widoczne w tym, że ma on boskie cechy, numer jeden, wykonuje boskie dzieła, numer dwa, i ma imię wymienne z imieniem Boga, numer trzy. Duch ma boskie cechy. Pismo przypisuje Duchowi cechy, które ma tylko Bóg, w tym prawdę, świętość, moc, wiedzę i wieczność.

Dwie z boskich cech Ducha są związane z jego imionami. Jest on, cytuję, Duchem prawdy, Jana 14:17, Jana 15:26, Jana 16:13, ponieważ wykonuje dzieło Boże objawiania Jezusa swoim uczniom, Jana 15:26 i 16:13 do 15. Ponadto jest Duchem Świętym, ponieważ jego imię łączy go ze świętością Boga w sposób, który pasuje tylko do samego Boga.

Prawda i świętość są zatem związane z imieniem Ducha, aby pokazać, że jest on osobą boską. Kiedy Duch Święty działa potężnie przez Pawła, aby dokonać cudów apostoelskich, Rzymian 15:19, objawia swoją boską moc. Ponadto Duch posiada boską wiedzę, ponieważ tylko, cytuję, Duch bada wszystko, nawet głębokości Boga, 1 Koryntian 2:0. Duch Święty posiada również atrybut wieczności Boga, jak pokazuje List do Hebrajczyków, gdy łączy Ducha w ofierze Chrystusa.

On, cytuję, Jezus, cytuję, przez Ducha wiecznego ofiarował samego siebie bez skazy Bogu, Hebrajczyków 9:14. Duch Święty wykonuje dzieła boskie. Duch wykonuje pewne dzieła, które wykonuje tylko Bóg. Duch odgrywa rolę w dziele stworzenia, Rodzaju 1:1 i 2, i produkcji Pisma Świętego, 2 Piotra 1:20 do 21.

Ale jego najśłynniejsze dzieło dotyczy zbawienia. Duch wskrzesza Jezusa z martwych. Chociaż Pismo Święte zwykle przypisuje to dzieło Ojcu, Duch Święty również ma w tym swój udział.

W rzeczywistości Jezus, cytuję, został wyznaczony, aby być potężnym Synem Bożym według Ducha świętości przez zmartwychwstanie umarłych, Rzymian 1:4. Bóg Duch stosuje również nasze zbawienie. Jednoczy nas z Chrystusem, 1 Koryntian 12:13. Stosuje do nas adopcję, Rzymian 8:15. Odrodzenie, Jan 3:8, Tytus 3:5. Duch stosuje do nas uświęcenie, 2 Tesaloniczan 2:13, i usprawiedliwienie, 1 Koryntian 6:11. Duch odgrywa również rolę w podnoszeniu nas z martwych, Rzymian 8:11. W rzeczywistości posiadanie Ducha jest równoznaczne z posiadaniem zbawienia, cytuję, jeśli ktoś nie ma Ducha Chrystusowego, nie należy do Niego, Rzymian 8:9. Tylko Bóg zamieszkuje w swoim ludzie. Jezus przewiduje, że Duch zamieszka w nas, Jan 14:16-18. A w co najmniej sześciu miejscach Paweł mówi, że Duch Święty mieszka w ludziach Boga, Rzymian 8:9 i 11, 1 Koryntian 3:16, 6:19, 2 Koryntian 1:21-22, 2 Tymoteusza 1:14. W Jezusie przepowiedziano, że Duch to uczyni, Jana 14:16-17. W sześciu miejscach Paweł mówi, że przepowiednia się spełniła, Rzymian 8:9 i 8:11, 1 Koryntian 3:16 i 6:19, 2 Koryntian 1:21-22, 2 Tymoteusza 1:14. Imię Ducha jest wymienne z imieniem Boga.

Łukasz sugeruje to w Dziejach Apostoelskich 5, gdy Piotr konfrontuje Ananiasza i Safirę z ich kłamstwami. Piotr gani Ananiasza i mówi, że gdy kłamie Duchowi Świętemu, kłamie nie ludziom, ale Bogu, wersety 3 i 4. Piotr naucza, że chrześcijanie są świątynią Boga, 1 Koryntian 3:16, i świątynią Ducha Świętego, 6:19. Duch jest zatem zamienny z Bogiem. Jego imię jest utożsamiane z Bożym.

Ponadto Duch Święty jest osobą Trójcy. Duch jest odrębny od Ojca i Syna, ale jest im równy. Jest związany z Ojcem i Synem tak, jak tylko Bóg może być związany.

Duch jest odrębny od Ojca i Syna. Ewangelie, Listy i Objawienie to pokazują. Duch jest odrębną osobą Bóstwa.

Po chrzcie Jezusa niebiosa, cytuję, nagle się dla niego otworzyły i ujrzał Ducha Bożego zstępującego jak gołębica i zstępującego na niego. A głos z nieba powiedział: To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie. Mateusza 3:16-17. Ojciec, Syn i Duch są jednocześnie obecni podczas chrztu Jezusa.

Jezus wychodzi z wody, Duch zstępuje na niego, a Ojciec mówi słowa miłości i zachwytu. Na końcu Ewangelii Jana zmartwychwstały Chrystus błogosławi swoich uczniów. Pokój wam.

Jak Ojciec posłał mnie, tak i Ja was posyłam. Po tych słowach tchnął na nich i rzekł: Weźmijcie Ducha Świętego. Jana 20:21-22. Kiedy posyła uczniów, Jezus odróżnia się od Ojca, który Go posłał.

A w proroczym działaniu tchnął na nich Ducha Świętego, aby dać im moc głoszenia Ewangelii. Pokazujemy tutaj, że Duch nie jest stale mylony z Ojcem i Synem, ale odróżniany od nich, przedstawiany jako odrębny od nich. Po oświadczeniu, że wszystkie obietnice Boże znalazły swoje wypełnienie w Chrystusie, Paweł pisze, cytuję: Teraz to Bóg umacnia nas razem z wami w Chrystusie i namaścił nas.

On również położył na nas swoją pieczęć i dał nam Ducha w sercach naszych jako zaliczkę. 2 Koryntian 1:21-22. Broniąc się przed atakami przeciwnika słowami zapewnienia, Apostoł rozróżnia Boga Ojca, Chrystusa i Ducha. W Objawieniu, które nosi cechy proroctwa i listu, Jan rozpoczyna się od pozdrowienia.

Do siedmiu kościołów w Azji napisał: Łaska wam i pokój od Tego, który jest, który był i który przychodzi, i od siedmiu duchów przed Jego tronem, i od Jezusa Chrystusa, świadka wiernego, pierworodnego z umarłych i władcy królów ziemi. Objawienie 1:4-5. Wraz z Jezusem Chrystusem znajdujemy wiecznego na tronie, Boga Ojca i siedem duchów, Ducha Świętego. Siedem duchów i siedem duchów Boga, Objawienie 4:5 i 5:6, to, cytuję, metaforyczne określenia skutecznego działania Ducha Świętego, ponieważ jest to charakterystyczna identyfikacja Ducha w Nowym Testamencie, gdy występuje w połączeniu z lub jako część widocznej formuły z Bogiem i Chrystusem.

To cytuję z monumentalnej Księgi Objawienia Gregory'ego Beala, strona 189. Wszystkie części Nowego Testamentu rozróżniają Ojca, Syna i Ducha Świętego. Uczą nas, aby nie mylić osób.

Na przykład nie umieszczamy Ojca ani Ducha na krzyżu. Trzy osoby trynitarnie są odrębne, ale tajemniczo są również równe. Jest to udowodnione, gdy Pismo łączy Ducha z pozostałymi dwiema osobami, aby zasugerować jego boskość.

Duch Święty jest związany z Ojcem i Synem, tak jak tylko Bóg może być. To ostatni punkt dzisiejszego wykładu. Przed swoim wniebowstąpieniem zmartwychwstały

Chrystus dał swojemu kościołowi wielkie polecenie, mówiąc uczniom, aby chrzcili i nauczali wszystkie narody.

Mają chrzczyć wierzących, jak powiedziano w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego, Mateusza 28:19. Duch jest tutaj połączony z dwiema innymi osobami Trójcy w sposób właściwy tylko dla Boga. Nie ma sensu mówić o chrzcie w imię apostoła.

Paweł odrzuca dokładnie tę rzecz w 1 Koryntian 1:13. Nikt nie został ochrzczony w moje imię, mówi, ani w imię anioła. Nikt nie został ochrzczony w imię anioła nigdzie w Biblii. Chrzest jest raczej dokonywany w imię Trójjedyne Boga.

Tak więc Duch jest powiązany z dwiema innymi osobami trynitarnymi, tak jak tylko Bóg może być powiązany. Paweł pisze, że istnieją różne dary, ale ten sam Duch. I istnieją różne rodzaje służby, ale ten sam Pan.

Istnieje wiele różnych zajęć, ale ten sam Bóg daje wszystkim moc. 1 Koryntian 12:4-6. Paweł naucza, że istnieją różne dary, służby i zajęcia, ale ten sam Duch Święty, ten sam Pan Jezus i ten sam Bóg Ojciec.

To znaczy, że jedność osób Trójcy Świętej podtrzymuje posługi Kościoła. Duch Święty daje różne dary duchowe, które są używane w różnych rodzajach służby wykonywanej dla Pana Jezusa i które skutkują różnymi działaniami wykonywanymi przez Ojca. Duch Święty jest związany z dwiema innymi osobami Trójcy Świętej w różnych aspektach życia Kościoła.

Tylko Bóg daje dary duchowe i jest tutaj nazwany tym samym Duchem. 1 Koryntian 12:4. Najśłynniejsze błogosławieństwo Pawła: „łaska Pana Jezusa Chrystusa i miłość Boga, i społeczność Ducha Świętego niech będą z wami wszystkimi”. 2 Koryntian 13:13 ukazuje boskość Ducha.

Tutaj Chrystus jest źródłem łaski dla ludu Bożego. Ojciec jest źródłem miłości, a Duch jest źródłem społeczności. Błogosławieństwa Boże są udzielane przez Syna, Ojca i Ducha.

Jeśli Bóg pozwoli, w naszym następnym wykładzie będziemy kontynuować naukę o Trójcy i przejdziemy do atrybutów Boga.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Teologii Właściwej lub Bogu. To jest sesja 8. Syn jest Bogiem, a Duch Święty jest Bogiem.